

نشان یک فیلم‌ساز واقعی

رنه رودریگز

نگاهی به مستند
«کاپیتالیسم: یک داستان عاشقانه»

CAPITALISM: A LOVE STORY

بحث را مطرح می‌کند که کاپیتالیسم از یک سیستم بده و بگیر - که در دهه ۱۹۵۰ به آدم‌هایی مانند پدر مور که کارگر کارخانه خودروسازی بود اجازه داد هم‌زمان با ثبت نام او در کودکانستان صاحب خانه شود - به سیستمی تبدیل شده که بیشتر می‌گیرد تا چیزی بدهد. **کاپیتالیسم: یک داستان عاشقانه** فرض خود را جستن از موضوعی به موضوع دیگر تصویر می‌کند و بعضی اطلاعات ممکن است برای کسانی که خیلی پی‌گیر اخبار سی‌ان‌ان نیستند، تازه باشد؛ اطلاعاتی مانند این که دستمزد خلبانان خطوط هوایی آن قدر کم است که باید با کارهای دیگر زندگی خود را بگذرانند، قاضی‌ای که از یک مؤسسه بازپروری خصوصی ویژه نوجوانان رشوه می‌گیرد یا خط‌مشی‌های کمتر شناخته‌شده مانند رعیت‌های مرده که در آن شرکت‌هایی مانند ای‌تی‌اند تی در مورد بیمه عمر قوانین مخفیانه‌ای دارند که برابر با آن پس از مرگ افراد تنها خودشان ذی‌نفع هستند. گذشته از این، مور تصاویر خانگی فراموش‌نشده‌ای تهیه کرده است. لحن کلی مور در این فیلم در مقایسه با فیلم‌های قبلی او بیشتر خاموش و کمتر کم‌دی است. **کاپیتالیسم: یک داستان عاشقانه** فیلمی است که می‌خواهد کسی کاری کند، هر چند مور هیچ‌گاه دقیقاً مشخص نمی‌کند چه کار باید کرد. اما در هر حال فیلم سرزنده، بسیار خشمگین و گاهی اوقات متأثرکننده او قطعاً تماشاگر را به فکر فرو می‌برد و هیچ نقطه مرده‌ای در آن نیست. این نشان یک فیلم‌ساز واقعی است نه صرفاً یک افشاگر.

منبع: میامی هرالده

کسانی که فیلم‌های مایکل مور را به خاطر پرداختن به اطلاعات قبلاً داده شده و وارونه جلوه دادن آنها تقبیح می‌کنند، اساساً متوجه چیزی نیستند که به کار او اهمیت می‌دهد. مور هر چند بی‌طرف نیست و گاهی اوقات هم واقعیات را دست‌کاری می‌کند، اما موضوعات بسیار پیچیده مانند صنعت بهداشت و درمان، کنترل اسلحه و سوءاستفاده سیاسی از قدرت را به دست می‌گیرد و آن را به فیلم‌های بسیار سرگرم‌کننده و جنجالی تبدیل می‌کند. برای لذت بردن از فیلم‌های مور نیازی ندارید با او موافق باشید، هر چند اگر موافق باشید برایتان بهتر است. اصلاً نمی‌توانم تصور کنم اعضای هیئت مدیره بانک گلدمن ساکس تملق **کاپیتالیسم: یک داستان عاشقانه** را بگویند؛ فیلمی که در آن مور ارتباط آمریکا با کاپیتالیسم را به صورت یک رابطه عاشقانه رو به وخامت گذاشته ترسیم کرده است. مور مثل همیشه با تلفیق تصاویر آرشیوی قدیمی، بخش‌های خبری تلویزیونی و گفت‌وگوهای تازه این